

Vũ Nữ YAMAHA

Từ nhỏ tôi chỉ biết nhảy lò cò, nhảy loi chơi khi chơi U, và khi vào Đại học thì nhảy Slow vì bị ông xã tôi rủ rê đi party để ông có dịp cua tôi, ôm tôi mà thôi. Nay thì tôi bị Thu Tâm dụ dỗ vào con đường vũ nữ với danh nghĩa là đóng góp vào chương trình văn nghệ của Đại Hội Gia Long Thế Giới (ĐHGLTG) 2011 Kỳ V, tại San Jose. Tôi phải nói rõ chữ vũ nữ ở đây là chỉ mấy bà Già Mà Ham (YAMAHA) chơi như tụi tôi đây, tụ họp múa nón, múa dù, múa ... cái chi nhẹ nhàng kéo ... ngã, chứ không phải đi nhảy những điệu bay bướm ở phòng trà, tiệm khiêu vũ. Để phân biệt, Thu Tâm đã điều cợt gọi tụi tôi là “dũ nữ” tập rượt nhau.

Ngoài tôi ra, Thu Tâm còn dụ được Kim Khánh, Tuyết Mai, Minh, và cô con gái Vân Khanh của Thu Tâm, lúc đó đang nghỉ hè, làm thành Lục Lâm vũ nữ. Riêng Thu Tâm là vũ nữ kiêm luôn chức vũ sư vì có khả năng sáng tạo những cách rượt nhau. Thu Tâm tưởng tượng sáu nường mặc áo dài trắng, vũ nón nhịp nhàng, quai nón màu tím, tay đeo dải voan tím (Kim Khánh mua) và hoa Mai vàng (do tôi làm) là đẹp nhất. Đúng là mơ với mộng!

Thế nhưng Thu Tâm quyết chí biến mộng thành thật, chẳng ngán trèo cao ngã đau, bắt các vũ nữ tập múa Liên Khúc Sài Gòn gồm hai bài “Ghé Bến Sài Gòn” của Văn Phụng và “Sài Gòn” của Y Vân.

Tôi vì đại sự của GL mà đành ép uổng hai cái chân và cái tạng người đầy đà nhún nhảy, lắc lư theo nhịp điệu Chachacha sau khi được vũ sư Thu Tâm chỉ cách đi chân theo nhịp 1,2, 3 lắc qua, lắc lại. Sàng xê một hồi tôi mỏi chân, chóng mặt, đầu ngờ làm vũ nữ không công mà khổ vậy nè.

Đã vậy tôi còn phải lặn lội lấy Metro Rail từ Silver Spring, Maryland qua bên nhà Thu Tâm ở Falls Church, Virginia để tập. Mỗi lần qua đó, vừa đi vừa về mất ba tiếng vì vào cuối tuần Metro Rail có chương trình sửa chữa nên chạy ít chuyến hơn và phải chờ lâu hơn. Tập được khoảng một giờ đã mau mau cuốn

nón áo, tất tả đi về cho kịp giờ nấu ăn bữa tối cho cha con họ Hà, hễ còn dùng dằng chưa dứt áo ra đi đã nghe cell phone kêu eo éo rồi!

Sau ba lần cố gắng lặn lội đi Metro Rail, tôi mệt và nản chí quá, ra tối hậu thư không chịu làm nữa nữa! Thế là những lần tập sau, Thu Tâm, Kim Khánh, và cháu Vân Khanh đi chung xe qua bên tôi. Tôi đỡ vất vả và chúng tôi có nhiều thời giờ tập làm nữa hơn.

Dũ sư và bà bầu gánh Mùi lui cui thâu hai bài hát để cho lũ nữ tập. Mùi lắm tài, bài hát có phần hát đệm, nghe thật hay.

Khi tập, các lũ nữ được nghỉ mệt hai lần, một lần đổ nước ra (đi tiểu) khi vừa đến, và một lần đổ nước vô (uống nước) khi đã mệt bỏ hơi tai. Sau khi lũ sư Thu Tâm đã nghĩ ra những động tác căn bản thì chúng tôi thâu video, bỏ vào YouTube theo lời chỉ dẫn của Mùi để cho hai lũ nữ khác là Minh ở Bellvue (Washington) và Tuyết Mai ở Sydney (Australia) tập theo.

Mấy lần tập đầu, thật cơ khổ vì lũ sư cứ thay đổi động tác cho hay hơn, đẹp hơn, còn các lũ nữ thì không thuộc bài, không chịu lắc hông, không chịu cười, ... bị lũ sư la oai oái. Tôi tủi thân, hồi nào đến giờ có bị ai la mắng đâu, mà tự nhiên đâm đầu làm lũ nữ để bây giờ bị la xả láng. Lũ nữ Tuyết Mai xem video, chắc thấy cảnh đoạn trường, cảm động, mít ướt sụt sùi, thương máy bà YAMAHA xí xọn, đem lưng còng vác vòng ngà voi không điều kiện!

Chúng tôi tập riết, lũ đều hơn, thuộc bài hơn, quả có tiến bộ, cũng nhờ có video mới thấy được điều hay cái dở, đấy là chưa kể những phê bình rất thành thật của lũ sư và Mùi làm cho các lũ nữ đau khổ, khóc thầm. Sau khi trình làng video trên YouTube là bắt đầu nghe tiếng xầm xì, email qua lại, nào là “em này giờ tay thẳng... thùng, em kia giờ tay cong queo, em giờ nón thấp, em giờ nón cao, em lắc hông, em không lắc, và tại sao các em lũ nữ không cười (cười)”. Trời đất ơi, tập lũ bị trừ dập, mệt quá chời và đang làm chơi chứ có phải làm thiệt đâu mà bắt cười. Còn Kim Khánh hông chịu lắc hông, bị lũ sư dí tới bên, bèn cúi mặt than rằng: “Từ hồi cha sanh mẹ đẻ tới giờ tui có biết

nhảy đầm đâu mà bây giờ bị bắt nhảy Chachacha. Chắc tui phải mua hai miếng silicon đắp vô cho thấy mông lắc”. Dĩ sư chưa chịu tha mạng, hẹn Kim Khánh đến phòng mạch (nghề tay phải của Thu Tâm là bác sĩ) để chỉ dạy lắc mông thật tận tình. Nhờ sự chiếu cố và nâng đỡ của dĩ sư mà sau đó thấy Kim Khánh lắc nhuần nhuyễn, lắc... lợt con mắt luôn. Còn tôi thì dĩ sư đã thấy mồn một “cái đòi thông hai mộ” của tôi lắc lư như thế nào rồi, nên lảng xa, không nói năng chi, chứ lảng cháng lại gần tôi vào lúc tôi đang lắc thì có nước bị hắt văng... vào tường.

Đã khổ công tập lắc như thế mà khi lên sân khấu trình làng lại đưa bụng ra phía khán giả, thêm cái nón kê kê trước bụng thì làm sao thấy mông lắc. Chỉ có đứng sau hậu trường mới mục kích tận tường những “đòi thông hai mộ” lù lù, nhấp nhô!

Tội nghiệp Kim Khánh vất vả vì trong tuần còn phải tập dĩ cho GLMĐHK. Ai bảo có tinh thần Gia Long cao độ, muốn bắt cá hai tay, vừa dĩ nón VN, vừa dĩ dù Nhật Bản, dĩ toi bời. Một tuần ba, bốn lần chạy đi dĩ long đong, tất tả. Ai bảo không biết nghe lời chồng căn dặn: “Em phải biết say NO”.

Tôi thấy con đường làm dĩ nữ sao gian nan quá, không chừng chưa lên đã xuống thì uổng một tài hoa nên tìm cách làm dĩ nữ sao cho khỏe, cho dễ mà không cần phải đồ mồ hôi, không phải bắt cái óc nhỏ xíu của tôi đã đầy đầy những chuyện nhà, chuyện sở, chuyện nấu ăn, ... phải làm việc thêm nữa. Cái cách đó là cháu Vân Khanh, tôi cứ nhìn cháu chăm chăm để bắt chước dĩ và rượt theo. Mọi việc tiến hành trót lợt, tốt đẹp cho đến hôm cháu Vân Khanh ốm nằm nhà, tôi dĩ tùm lum, dĩ tung loạn xạ, và bị dĩ sư đi cho một trận nên thân. Đúng là đi đêm có ngày gặp ma. Tôi mắc cỡ hết sức, từ rày hứa bỏ thói khôn vặt, cứ đường mình, mình rượt, không rượt theo ai hết. Tôi ráp tâm làm cho dĩ sư nể bằng cách chăm chỉ học, ngày tập Chachacha, tối ngủ mớ Mamama. May cho tôi kịp thức thời vì sau đó cháu Vân Khanh nhập trường sớm để đi học lại nên không thể tiếp tục làm dĩ nữ không công, Lục Lâm dĩ nữ trở thành Ngũ Long dĩ nữ.

Sau khi đã thấy tạm được, dữ sư bắt các dữ nữ mặc áo dài để thử, xem có đẹp không. Lúc trước, tôi có đem khoe bộ áo dài bằng lụa Hà Đông (made in China) thì dữ sư phán: “Vàng khè, không được.” và dữ sư có ý định may áo dài cho ban dữ, để mặc giống nhau cho đẹp. Dữ sư giục Kim Khánh đưa cho tôi mẫu đo và cách đo. Tôi nhìn những con số trên tờ giấy mà buồn tê tái vì vòng nào cũng rộng rãi hơn người! Sau đó dữ sư thấy khó vì không biết tìm ai ở VN may dùm áo dài cho toàn ban nên lại đề nghị dữ nữ mặc áo dài trắng khác nhau cho giống như thời còn đi học. Dữ sư còn ra điều kiện phải mang giày trắng, bít mõm, hở gót, và tà áo cách mặt đất khoảng 10-11cm, làm các dữ nữ nghệt mặt ra vì lo.

Tôi là người lo nhất vì cái tấm thân đồ sộ của tôi đâu có giống ai mà cũng không ai giống tôi. Rốt cục tôi phải chịu cảnh mặc quần bà nọ đi với áo bà kia. Sau bao lần mặc vào, cởi ra và return to sender, tôi đã bàng hoàng đón nhận chiếc quần của má Kim Khánh và chiếc áo dài của bà bệnh nhân của Thu Tâm. Mặc được đúng 1 tuần thì lại phải trả áo cho người, còn quần thì má Kim Khánh cho luôn, giữ làm kỷ niệm. hic... hic ...hic.

Đời lắm cảnh trái ngang, ngày xưa còn học ở GL, tôi đã ngậm đắng nuốt cay khi các bạn gọi tôi là Khả Năng để ám chỉ cái tấm thân phì nhiêu, màu mỡ của tôi. Đến khi qua Mỹ tôi vui vẻ, hả hê vì nay đã được ngang hàng với Mỹ, nhìn lên không nhiều, nhìn xuống chẳng bao nhiêu, và nhìn ngang thì khá nhiều. Bây giờ dữ sư lại muốn tôi làm dữ nữ VN, bé bỏng, yếu điệu thì quả là tự đem thân vào rọ! Tôi nản quá, xin đổi ngạch làm ca nữ thì dữ sư điếm mặt, nạt rằng: “Cho em vừa dữ vừa hát bây giờ.” Tôi đau khổ hết sức, nên những video sau đó không thấy tôi cừ!

Nghĩ cho cùng thì đúng là có luật trả vay. Ngày xưa tôi làm vũ sư Lưu Hồng, từng thét ra lửa, từng điều khiển dữ nữ với bàn tay sắt bọc nhung, và từng bắt nạt tình nhân nhỏ nhỏ Ngôn của tôi quá xá nên bây giờ tôi bị quả báo, ném mùi thương đau, lên voi xuống chó! 🤔

Bà bầu gánh Mùi kiêm ca nữ, gửi email than cái vòng "năm bờ tu" đang dần nở. Tôi cứ đinh ninh là Mùi sẽ đi may áo mới chứ, đâu có dè là Mùi đi tập cardio video trên YouTube cho nó nhỏ lại. Mùi đòi chia sẻ những bài tập đó với các dũ nữ. Chắc Mùi thương tôi lắm, muốn mấy cái vòng đo của tôi bé lại, nhưng tôi đã không có thì giờ tập dũ thì làm sao có thì giờ tập... teo được. Ôm đồm nhiều quá có khi lại bị tẩu hỏa nhập ma, đang dũ mà xen vào các động tác fat burning cardio exercise thì sẽ bị dũ sư Thu Tâm lườm nguyệt, la oai oái, thì tiêu tưng cả một sự nghiệp dũ nữ đang lên. 🙄

Tôi dọa nếu không có quần áo thì sẽ làm dũ nữ Trần Như Nhung. Dũ sư tá hỏa, vội vã cầu cứu bạn Hơn ở Sài Gòn tìm quần áo cho tôi. Hơn lặn lội các chợ Sài Gòn, Tân Định và An Đông, ghé năm tiệm vải mới tìm ra mấy mẫu vải tạm được. Thợ may nhìn số đo vòng hông của tôi, bảo phải mua hai lần vải cho quần, vì hông tôi giống Marilyn Mông-toa!

Giờ ạ, xưa là Khả Năng, nay là Marilyn Mông-toa, tôi biết chọn tên nào, bên tám lạng, bên nửa cân, nếu tôi giữ cả hai thì tôi không ngóc đầu lên nổi. Thôi thì đành chia tay với Khả Năng sau mấy chục năm gắn bó, dù gì cái tên Marilyn Mông-toa vẫn còn khá hơn chút đỉnh vì chỉ có một cái to thôi. 😊

Tôi còn đang phân vân chưa biết chọn mẫu vải và kiểu áo như thế nào cho đẹp lại hợp với túi tiền thì Minh (chắc có họ hàng với Quân sư quạt mo Khổng Minh Gia Cát Lượng) đã đưa ra một đề nghị tuyệt vời là mua quần áo may sẵn tại chợ Bến Thành. Hơn thực hành diệu kế, đem số đo của tôi ra chợ Bến Thành cho mọi người xem, ôi biết bao nhiêu tiệm đã hân hạnh thấy được cái số đo Mông-toa của tôi rồi.

Hôm tập sau cùng, trời mưa như trút, Thu Tâm và Kim Khánh lái xe không thấy rõ đường trước mặt nhưng liều, cứ lái từ từ, nhích tới, nhích tới... rồi cũng đến nhà tôi. Trễ mất nửa tiếng nên các dũ nữ tập hết mình, không cho dũ sư thay đổi gì nữa, chỉ chú tâm tập cho thuần thục, cho đều. Dũ sư nhận thấy tôi xuống cân thấy rõ, trông... teo rất ngon lành, đòi ông xã tôi thưởng, dẫn đi ăn khao. Tôi đại gì mà nghe theo, đang teo mà lại đi ăn để phòi phèo trở lại à.

Con đường danh vọng đầy gian nan đã sắp đến đích, chúng tôi chia tay nhau, hẹn mấy ngày sau gặp lại tại San Jose, trong lòng lúc ấy đã nôn nóng, hồi hộp lắm rồi.

Sáng thứ sáu, ngày 12 tháng tám, tôi thơ thối, hân hoan giã từ chồng con lên đường đi chơi. Hẹn gặp Ngũ Long dữ nữ sáu giờ chiều tại nhà Hồng Ân ở San Jose để tổng dợt.

Tôi đến SJC airport thì được anh Toàn, phu quân của Mùi, ra đón. Tôi bơ phờ vì đã ị ạch xách cái túi hành lý khá nặng qua các phi trường DCA và DFW rộng mênh mông, quần áo thì ít mà quà cho mục rút số của Tiểu Vương Hội (TVH) thì nhiều. Mùi thấy tôi xụi lơ thì rót cho ly nước, bắt nghỉ một chút rồi mới đi đến nhà Hồng Ân. Tôi ngồi bệt xuống sàn, gói quà cho vào túi và thử hai bộ áo dài của Hơnon mua dùm. Rốt cục thì Hơnon cũng rinh qua Mỹ cho tôi được hai bộ, màu trắng và màu tím, size XL, vừa vặn mà đẹp nữa, ăn đứt các dữ nữ khác, hihihi... Hơnon đúng là cứu tinh của tôi.

Lúc tôi đến nhà Hồng Ân thì đã thấy tập nập các bạn GL73, đủ mặt các dữ nữ, ca nữ, và dữ sư. Gặp Hơnon, tôi ôm, tôi hun, tôi tặng quà, và tôi hứa sẽ ráng dữ cho hay vì Hơnon đã dọa: “Các bác mà mần không hay thì là mà rằng... lột quần áo lấy lại ngay tại chỗ”.

Các dữ nữ và ca nữ vội vàng xáp lá cà, tổng dợt. Năm dữ nữ và bốn ca nữ làm thành Cửu Long Quận chúa. Tuyết Mai và Minh học tập mau lẹ, đã ráp vào dễ dàng. Tuyết Mai không cặp đôi với ai, tha hồ dữ tự do, khoái quá chời. Kim Khánh cặp với tôi, còn Minh cặp với Thu Tâm. Minh bị Thu Tâm la oai oái vì nhảy những bước chim chích, đúng cách nhảy Chachacha, trong khi đó thì các dữ nữ phải đi những bước dài cho phù hợp với sân khấu rộng lớn. Thu Tâm cứ phải đẩy lưng, ừn đít Minh đi cho lẹ.

Rượt nhau khoảng gần một tiếng thì chúng tôi ngừng tập để nhập tiệc TVH, họp chợ với các bà GL73 khác, đến từ khắp nơi trên thế giới. Màn văn nghệ bỏ túi do bà bầu Mùi thực hiện kéo dài đến 11 giờ đêm. Màn dữ của chúng tôi

dành riêng cho ngày Đại hội, được giữ bí mật. Khi Mùi tuyên bố bế mạc và tất cả hát “Ồ e Rô be đánh đu...”, thì chúng tôi mau lẹ gom đồ đạc đi về để mai còn dậy sớm, ra Santa Clara Convention Center rượt sớm. Tôi và Minh về... gác trọ của Mùi.

Sáng hôm sau, các ca nữ và dữ nữ tổng dợt. Vì ban tổ chức đang gắn dây, bố trí các dụng cụ âm nhạc trên sân khấu nên chúng tôi chỉ rượt nhau trên đó được vài lần rồi kéo nhau ra ngoài hành lang rượt tiếp. Tối qua tôi bị Tào Tháo rượt, sáng nay lại bị dữ sư rượt đi rượt lại cả mấy tiếng đồng hồ nên mệt khướt. Về đến nhà thì Minh và Mùi lăn vào bếp nấu ăn để tôi nằm nghỉ ngoài sân. Gió mát rượi, tôi thiu thiu ngủ. Chợt nghe tiếng Minh thì thầm êm ái bên tai: “Mời Quận chúa vào ăn”. Nghe ăn là tôi bật dậy, tỉnh liền. Tô bún riêu chay của Mùi vừa nóng, vừa ngon, quả là thuốc tiên. Tôi ăn xong phục hồi công lực trăm phần trăm.

Ba đưa tôi trở lại Convention Center lúc 5:30 pm thì đã gặp đủ mặt Cửu Long Quận chúa, lại có cả anh Lợi, phu quân của dữ sư Thu Tâm, là phó nhóm chính thức của đoàn dữ YAMAHA. Anh Lợi đạo diễn, chụp một lô hình. Cửu Long Quận chúa đẹp quá chời!

Giờ hành động càng lúc càng gần. Chúng tôi ăn bữa tối vội vàng rồi vào hậu trường để cài quai nón, đeo khăn và hoa trên tay. Cẩm Vân trang điểm thêm cho chúng tôi, gắn lông mi giả, biến các bà YAMAHA thành tiên nữ... già!

Dũ sư dặn dò từng vũ nữ: “It’s time to shine” and it was! Mấy phút phù du ngắn ngủi đã để lại cho chúng tôi những kỷ niệm tươi đẹp nhất, huy hoàng nhất, và khó quên nhất.

Chúng tôi nhập vai, trở thành những vũ nữ linh động, tươi vui. Lúc này thì mạng ai nấy giữ, tôi cứ theo nhạc mà lướt, mà nhẹ như mây, lại càng phấn khởi khi nhìn thấy khán giả reo hò, cổ vũ và các phó nhóm tràn lên sân khấu để chụp hình.

Đại công cáo thành! Dũ sư sung sướng và vui quá xá, cùng phu quân chụp hình chung với đoàn vũ YAMAHA. Anh Lợi cười toe, hãnh diện là cánh chim sa, lạc lõng giữa rừng hoa mỹ miều.

Ngày vui qua mau, chúng tôi đẹp nghề dĩ nữ để trở về với đời sống bận rộn và công việc hàng ngày. Nhưng hành trang Gia Long đã có thêm những kỷ niệm đẹp để đầy lưu luyến và luôn luôn thúc đẩy chúng tôi mau tung cánh chim tìm về tổ ấm ĐHGLTG kỳ tới.

Nguyễn Phương Thúy, GL73

September 27, 2011